

7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 poprzez nieuwzględnienie MREL (Minimum Requirements for own funds and Eligible Liabilities) w ramach pola ryzyka „Ekspozycja na ryzyko”
 - Pozwana powinna była wziąć pod uwagę, zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. a), ust. 2 lit. a) rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63, ponadprzeciętny wskaźnik MREL strony skarżącej wynoszący 67,6 %, który znacznie przekraczał minimalny wskaźnik 8 % ustalony przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 podlegającego wykładni w świetle prawa wyższej rangi w związku z zastosowaniem mnożnika korekty ryzyka
 - Pozwana powinna była wziąć pod uwagę przy ustalaniu mnożnika korekty ryzyka niskie prawdopodobieństwo niewypłacalności strony skarżącej i jej ponadprzeciętny wskaźnik MREL zgodnie z wymogiem ukierunkowania na profil ryzyka i podstawowym prawem do swobody przedsiębiorczości wynikającym z art. 16 karty.
9. Zarzut ósmy (pomocniczo): art. 7 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 narusza prawo wyższej rangi
 - Przewidując relatywizację wskaźnika IPS, art. 7 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 narusza ogólną zasadę równości wynikającą z art. 20 karty oraz zasadę proporcjonalności, ponieważ instytucje, które podlegają temu samemu systemowi ochrony, a tym samym mają takie samo prawdopodobieństwo niewypłacalności, mogą być traktowane w różny sposób.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący naruszenia prawa wyższej rangi przez definicję „depozytów międzybankowych” zawartą w załączniku I, stopień 1 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63.
 - Definicja „depozytów międzybankowych” przewidziana w załączniku I, krok 1 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 jest niezgodna z prawem, ponieważ uwzględnienie papierów wartościowych neutralnych pod względem ryzyka, takich jak imienne listy zastawne, nie może być uwzględnione w obliczaniu wskaźnika ryzyka „kredyty międzybankowe i depozyty międzybankowe” ze względu na istniejące pokrycie.
11. Zarzut jedenasty dotyczący naruszenia prawa wyższej rangi przez przyporządkowanie do klas zgodnie z załącznikiem I, krok 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63
 - Przyporządkowanie do klas zgodnie z załącznikiem I, etap 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 jest niezgodna z prawem, ponieważ niewielka liczba klas i identyczna liczba instytucji w każdej klasie nie pozwalają na uwzględnienie profilu ryzyka danej instytucji, jak ma to miejsce np. w przypadku Deutsche Hypothekbank, w wystarczająco zróżnicowany sposób.

(¹) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2021 r. – Niemcy / Komisja

(Sprawa T-409/21)

(2021/C 368/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller i R. Kanitz)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 3 czerwca 2021 r. w sprawie pomocy państwa SA.56826 (2020/N) – Germany – 2020 reform of support for cogeneration oraz pomocy państwa SA.53308 (2019/N) – Germany – Change of support to existing CHP plants (§ 13 Gesetz für die Erhaltung, die Modernisierung und den Ausbau der Kraft-Wärme-Kopplung (Kräfte-Wärme-Kopplungsgesetz, KWKG) (ustawy w sprawie kogeneracji ciepła i energii elektrycznej) w zakresie, w jakim stwierdza się w niej, że:
 - a) wspieranie wytwarzania energii elektrycznej w kogeneracji w nowych, unowocześnionych i zmodernizowanych wysokosprawnych elektrociepłowniach,

- b) wspieranie energooszczędnych sieci ciepłowniczych i chłodniczych,
 - c) promocja urządzeń do magazynowania ciepła i zimna,
 - d) wspieranie wytwarzania energii elektrycznej w kogeneracji w wysokosprawnych istniejących elektrociepłowniach gazowych w sektorze lokalnych systemów ciepłowniczych oraz
 - e) obniżona dopłata ustanowiona w KWKG dla producentów wodoru
- przewidziane w KWKG 2020 stanowią pomoc państwa; a także
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut. W ocenie skarżącej Komisja Europejska dokonała błędnej interpretacji art. 107 ust. 1 TFUE i nieprawidłowo zastosowała to postanowienie, ponieważ stwierdziła, że przedsiębiorstwa, do których stosują się zgłoszone środki, korzystają z pomocy przyznanej przez państwa lub przy użyciu zasobów państwowych. W tym względzie skarżąca utrzymuje, że Komisja Europejska, po pierwsze, przyjęła błędne założenie, iż podatkowy charakter dopłaty wskazuje na to, iż przyznane środki mają charakter państwowy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Zdaniem skarżącej Komisja Europejska, po drugie, błędnie stwierdziła, że dopłata ustalona zgodnie z KWKG 2020 („KWKG-Umlage”) stanowi w rzeczywistości podatek w rozumieniu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Skarżąca twierdzi, że po trzecie, Komisja Europejska nietrafnie przyjęła, iż środki wypłacone przez operatorów systemów przesyłowych znajdują się pod kontrolą państwa i pozostają z związku z tym do jego dyspozycji.

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2021 r. – Norddeutsche Landesbank – Girozentrale / SRB

(Sprawa T-412/21)

(2021/C 368/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Norddeutsche Landesbank – Girozentrale (Hannover, Niemcy) (przedstawiciele: D. Flore i J. Seitz, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej z dnia 14 kwietnia 2021 r. (sygnatura: SRB/ES/2021/22) wraz z załącznikami do niej, w szczególności załącznikiem I dotyczącym „wyników obliczenia dotyczącego wszystkich instytucji podlegających obliczeniu składek *ex ante* za rok 2021, przedstawionych oddzielnie (dla każdej instytucji) w ujednoczonych załącznikach” – w zakresie, w jakim mają one znaczenie dla strony skarżącej;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym

- Strona pozwana nie wysłuchiwała strony skarżącej przed wydaniem zaskarżonej decyzji i tym samym naruszyła art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”).